

мѣсили, то полковникъ Панютинъ счете за необходимо да се спрѣ за нѣколко врѣме на заетата позиция за да възстанови какъвъ тоде редъ и да дочака пристиганието на 3-ия свой баталионъ. Слѣдъ като това стана, двата първи баталиона се хвърлятъ отново нанапрѣдъ и една частъ отъ тѣхъ достига до редута. Едноврѣменно съ това се спустнаха къмъ него отъ лѣво и 9-ия стрѣлковъ баталионъ съ 5-та дружина. Слѣдъ достиганieto, обаче, на 50—60 крачки до редута, огъня на турцитѣ взе таквизъ размѣри, че движението се спрѣ. Само една смѣсена частъ отъ Угличанитѣ, стрѣлцитѣ и 5-та дружина достигна до рова на укрѣплението и се спустина въ него. Другата, по голѣма частъ се оттегли къмъ траншеята № 6 и редута 2.

Положението, очевидно, ставаше критическо. Ако турцитѣ се хвърляха въ контръ-атаки съ нѣкои прѣсни части, то достигнатитѣ съ таквизъ жертви успѣхи можаха да бѣдатъ компрометирани. Полковникъ Панютинъ съзнаваше това по добре отъ всички други, и, слѣдъ като испрати да иска помощъ отъ общия резервъ, заповѣда пакъ да се настѣпи. Но частитѣ, подъ влияние на страшнитѣ загуби, испытваха едно морално потрѣсение и заповѣдта не можа да се изпълни. Слѣдъ малко 3-ия Углички баталионъ се приближи на 200 раскрача задъ расположението на 5-та дружина и 9-ия стрѣлковъ баталионъ. Правятъ се още нѣколко опити за движение напредъ, но не сполучливо: офицеритѣ и отдѣлни войници ставатъ, но масата, която само е въ състояние да достигне въ такива случаи успѣхъ, тѣзи маса оставаше апатична задъ своитѣ слаби, а често и въображавани закрития. Въ тѣзи именно критическа минута излиза отъ траншеята № 6 единъ искалянъ, испананъ и окѣсанъ барабанщикъ: „Ваше Високоблагородие, извика той къмъ Панютина, оставете ги вий тѣхъ: хайде да вървимъ на ножове, се едно ще се мрѣ, но поне да си изпълнимъ дълга, спорѣдъ както смѣ се клѣли“ — слѣдъ това той